

Minna Mikkanen

LEMMEN- KIFEAT

—♥—
Sydänmaa-sarja

WSOY

Minna Mikkanen

*Lemmen-
kipeät*

—♥—
Sydänmaa-sarja
—

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Teoksen kirjoittamista ovat tukeneet
Suomen Kulttuurirahaston Pohjois-Savon rahasto sekä
WSOY:n kirjallisuussäätiö.

TEOKSESSA SITEERATUT KAPPALEET

- s. 80 *Hyvä, paha, ruma mies*, san. Tuure Kilpeläinen
s. 81 *Suloinen myrkyneittäjä*, san. Mariska (Anna Maria Rahikainen)
s. 84 *Olisitpa sylissäni*, san. Sinikka Svärd
s. 190 *Kanoottilaulu*, san. Saukki (Sauvo Puhtila)
s. 221 *Täysikuu*, san. Reino Helismaa
s. 273 *Kultainen nuoruus*, san. Kullervo (Tapio Lahtinen)

© MINNA MIKKANEN JA WSOY 2025
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-951-0-51656-0
PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

1

– MITEN NIIN KADONNUT?

Ihmisen mylvähdys havahdutti mustan labradorinnoutajanartun. Se raotti laiskasti toista silmäänsä.

– Onko poliisille ilmoitettu?

Kiivas puhetulva puhelimeen jatkui. Koira maiskautti suutaan, sulki silmänsä ja aikoi jatkaa uniaan, mutta ihminen, jota kutsuttiin Henrikiksi, päätti toisin. Hierarkia heidän pienessä kahden yksilön laumassaan oli tiettyjen asioiden suhteen tarkka. Pääsääntö oli, että ihmisuro – jolle jostakin syystä, jota koira ei enää pystynyt muistamaan, oli langennut johtajan rooli – määräsi ja koira totteli. Koiralle se sopi. Narttuna sillä ei edes ollut tarvetta käydä kisaa alfauroksen tittelistä. Mutta ei se aina ihan niin yksioikoista ollut. Jos tunnisti ihmisen heikot kohdat, saattoi joskus kuin huomautta saada tämän pyörtämään päätöksensä.

– Mörkö tänne! Nyt on kiire. Meillä on mummo hukassa.

Tällä kertaa ei ollut pyörtämisen paikka. »Tänne» oli komentosarjan numero ykkönen, eikä sitä saanut uhmata. Mörkö hyppäsi alas sohvalta, oikaisi etujalkansa ja venytteli nautinnollisesti takapuoli pystyssä. Sitten se ravisteli turkkinsa ja löntysti kaikessa rauhassa keittiöön jättäen jälkeensä kevätauringon kiilassa leijailevan karvapilven. Se nuuhkaisi tyhjää ruokakuppiaan ja katsahti syyttävästi ihmistä, joka jo tunki anorakkia ylleen ja solmi kengännauhojaan. Mörkö oli havainnut, että yleensä auttoi, jos

kurtisti kulmansa ja tuijotti herkeämättä ruokakuppia. Se tepsi tälläkin kertaa.

– Olisit ihan hyvin voinut syödä myöhemmin. Myöhästyään vielä, ihminen jupisi, mutta tyhjensi hätäisesti märkäruoka-annoksen ruokakuppiin.

Ruoka oli tarjolla mutta Mörkö hämillään. Se tuijotti ruokakekoa ja seurasi syrjäsilmillä, kuinka ihminen sääntäili ympäriinsä ja sulloi tavaroita reppuunsa. Sinne näytti uppoavan myös pussillinen kuivanappuloita. Mörkö odotti kuuliaisesti. Säännöt olivat sääntöjä, eikä ruokaan koskettu ilman lupaa.

Kun Ole hyvä -komento lopulta tuli, Mörkö hyökkäsi aikailematta lammashyytelön kimppuun.

Annoksen koko ei vastannut odotuksia, ja Mörkö ilmaisi sen luomalla ihmiseen moittivan silmäyksen. Kun lisää ei ollut odotettavissa, se nuoli huulensa, tarkasti kupin vielä kertaalleen ja varmistettuaan että pienintäkään murenta ei ollut jäänyt reunoille, pujahti kuuliaisesti sille ojennettuihin valjaisiin. Vanhastaan se tiesi, että oli viisainta taipua kompromissiin. Sitä paitsi repusta tulvahti nappuloiden tuttu tuoksu, joten ehkä syömälysti jatkuisi vielä.

2

HENRIK HARPPASI bussiin ja suunnisti kohti auton takaosaa. Siellä oli yleensä tyhjää, Mörkö mahtuisi makoi-
lemaan käytävällä ilman, että tarvitsisi vähän väliä väistää
lähteviä tai tulevia matkustajia. Harmistuneena Henrik pani
merkille, että viimeisen penkkirivin varjonpuoleinen paikka
oli varattu. Jos verhon vetäisisi alas, ehkä auringon puo-
lella pystyisi istumaan. Mörköhän olisi joka tapauksessa
lattialla.

– Haittaako, jos istutaan tähän? hän kysyi tytöltä, joka
oli ehtinyt valitsemaan paikan ennen heitä.

Tyttö säpsähti, käänsi katseensa ikkunasta ja ravisteli
patongin murusia rinnoiltaan.

– Ei tietenkään, hän mongersi suu täynnä ja pyyhkäi-
si suun ympäristän majoneesit kämmenselkäänsä. – Siitä
vaan, vapaa paikka.

– Sillä minä vain, ettet pelkää koiria tai ole allerginen,
Henrik selvensi. – Mörkö tuppaa yleensä makoilemaan
tuossa käytävällä.

Mörön kostea kirsu oli saanut vihin patongista, ja se
nuuhki tarmokkaasti ilmaa.

– En pelkää, eikä ole allergioitakaan, tyttö sanoi ja ojensi
kättään kohti koiraa.

Mörkö vastasi tervehdykseen nostamalla kuuliaisesti
tassunsa.

– Onko se labradorinnoutaja? tyttö kysyi, kun Henrik

kumartui ojentamaan pahvilautaselle kumoamansa nappula-annoksen koiralle.

– Joo on. Nelivuotias narttu. Mörkö.

– Kiva nimi, tyttö sanoi hymyillen. – Ja söpö koira.

Nappulakeko oli hetkessä hotkaistu, kuului vain hiljainen plopsahdus, kun Mörkö nuolaisi suupielensä. Tyttö hymyili huvittuneena, muisti sitten patonkinsa ja haukkasi palan. Henrik hymyili takaisin, yritti olla näyttämättä vaivautuneelta ja kääntyi seuraamaan bussin ikkunasta, kuinka naakat ja varikset kävivät taistelua asemalaiturille heitetyn hampurilaisaterian jäännöksistä.

Huolimatta tytön yrityksistä syödä siististi, runsastäytteisestä patongista putosi lattialle majoneesin tuhrima kananpala. Mörkö näki tilaisuutensa ja hypähti siivoamaan jäljet.

– Se on tehokas rikkaimuri, Henrik hymähti.

Mörkö seurasi jokaisen suupalan katoamista toiveikkaana huuliaan lipaisten.

– Saanko antaa sille paperin nuoltavaksi? tyttö kysyi.

Henrik nyökkäsi ja keskittyi seuraamaan Mörön herkuttelua.

Kun viimeinenkin majoneesipisara oli nuoltu, tyttö rutisti paperin nyrkkiinsä ja työnsi sen muovipussiin. Koiran häntä paukutti tahdikkaasti penkin kylkeä ja katse seurasi anovasti tyttöä.

– Loppu. Ei ole enää, tyttö sanoi, paljasti kämmenensä koiralle ja kumartui rapsuttamaan tämän rintaa.

– Nyt riittää Mörkö, Henrik komensi ja kiristi otetta talutushihnasta. – Maahan.

Koira vetäytyi käytävälle ja paneutui makuulle. Henrik hymyili anteeksipyytävästi ja kääntyi sitten katselemaan ohikiitäviä maisemia.

Bussi oli jo selvittänyt tiensä kaupungin liikennevaloista, poiminut kyytiinsä lähiöpysäkeiltä muutaman matkustajan

ja kiihdytti nyt rampilta moottoritielle. Maisema vaihtui maaseutumaisemmaksi. Veisi vajaan tunnin, ja sitten he olisivat perillä. Sekin tuntui Henrikistä liialta.

Hän oli lukenut juttuja kotoaan lähteneistä ja eksyneistä muistisairaista vanhuksista, jotka löydettiin liian myöhään, kun hypotermia jo oli tehnyt tehtävänsä. Pahimmassa tapauksessa kadonneet jäivät löytymättä ja kummittelivat ikuisina mysteereinä omaistensa mielissä.

Onneksi päivä oli lämmin. Elettiin sentään jo toukokuun puoliväliä. Kylmettymisen vaaraa ei ainakaan päiväaikaan ollut. Vaaleanvihreä oras puski mullan läpi kohti päivänvaloa, ja koivut heiluttelivat heleitä helmojaan kevät tuulen kevyessä keinunnassa. Kevään tuoksu melkein tuntui nenässä.

Oli useampi viikko siitä, kun Henrik viimeksi oli käynyt äidin luona. Äitienpäivänäkin hän oli vain soittanut. Harmitti. Pitäisi käydä useammin. Kaiken varalta. Koskaan ei voinut tietää, mikä tapaaminen jäisi viimeiseksi.

Ja nyt äiti oli kadonnut.

Henrik huokaisi ja vilkaisi vaivihkaa tyttöä. 25 vuoden tietämissä Henrik veikkasi. Harmaat collegehousut, huppari ja tennarit. Tukka oli koottu pääläelle jollekin epämääräiselle sykerölle. Pitkät kapeat sormet ja viimeisen päälle laitettut kynnet. Taisivat olla niitä tekokynsiä, joita piti vähän väliä käydä uusimassa. Naama oli au naturel lukuun ottamatta ripsiä, jotka saivat aikaan raukean katseen ja joiden kannattelu varmasti oli omiaan vahvistamaan luomien lihaksia. Ei siis maatalon tyttö ainakaan. Yksikään lehmä ei päästäisi tuollaisia kynsiä utareitaan tökkimään.

Henrik havahtui, kun Mörkö nousi ja lipaisi tyttöä kämmenselkään.

- No mitäpä Mörkö? tyttö kysyi.
- Maahan, Henrik murahti.

Mörkö vilkaisi alta kulmien, valahti alistuneesti käytävälle ja huohotti. Henrik selitti, että he olivat lähteneet kiireellä ja vesipullo oli unohtunut matkasta. Tyttö tarjoutui antamaan vettä omasta pullostaan.

– Kiitos. Jos vaan liikenee niin mielellään, Henrik sanoi.
– Ei meillä onneksi pitkä matka ole enää. Sydänmaalle saakka vain.

– Sinnehän minäkin, tyttö sanoi ja kaatoi vesipullon sisälön Mörön ruokakupin virkaa toimittavalle paperilautaselle.

Samassa tytön puhelin soi. Hän vastasi, kuunteli hetken, ja Henrik näki, kuinka kasvojen odottava ilme valahti.

– No höh! tyttö tokaisi, mutta jatkoi sitten: – Enköhän minä jotakin keksi.

Harmistus paistoi tytön kasvoilta, ja Henrik tunsi velvollisuudekseen sanoa jotakin:

– Toivottavasti ei huonoja uutisia.

– No ei. Pitää vaan kehitellä joku kyyti kotiin. Isä ei pääsekään vastaan, on kuulemma etsimässä jotain kadonnutta vanhusta.

3

– TEILLÄHÄN ON ovissa sähkölukot ja numerokoodit? konstaapeli murahti kysymyksen.

Mies oli varmasti päätä pidempi Henrikiä. Fyysinen olemus oli gorillamainen, hartiat leveät ja kädet pitkät, mutta pyöreä nenä ja etuhampaiden välinen rako loivat kasvoille poikamaisen herttaisen ilmeen. Virkahaalarin rinnuksessa luki Lintunen. Siihen oli ehkä erehdyksessä ommeltu väärä nimi, Henrikin mielessä käväisi.

– On lukot, totta kai on, säikähtäneen näköinen hoivakodin hoitaja vakuutti. Henrik ei muistanut nähneensä häntä aiemmin. – Meillä on epäily, että Sinikka on päässyt livahtamaan ulos jonkun täällä vierailleen omaisen vana-vedessä.

– Keiden kaikkien hallussa ovikoodi on? konstaapeli kysyi katsellen samalla oven vierustan kylttiä, jossa vierailijoita kiellettiin päästämästä asukkaita ulos ilman hoitajaa.

– Henkilökunnan. Ja omaisten tietysti.

– Eli ei asukkaiden? konstaapeli varmisti ja kirjoitti hoitajan vastaukset pieneen muistilehtiöön. Lehtiö näytti katoavan hänen suureen kämmeneensä.

Eikö nyt ollut tärkeintä, että äiti löydettäisiin mahdollisimman pian, Henrik pohti. Katoamisen syitä ehdittäisiin selvittää myöhemminkin.

– Milloin te aloitatte etsinnät? hän kysyi.

Konstaapeli katsoi Henrikiä kuin olisi vasta huomannut tämän, ja esitti vastakysymyksen:

– Oletteko te omainen?

– Poika, Henrik vastasi.

Konstaapeli Lintunen otti kasvoilleen osaaottavan ilmeen ja selitti koirapartion jo haravoivan lähimetsiä.

– Onko täällä sisällä varmasti katsottu kaikki paikat? Henrik yritti. – Jos äiti on jäänyt vaikka lukkojen taa vessaan, tai on jonkun toisen asukkaan huoneessa? Tai parvekkeella? Tai jossain?

– Kaikki paikat on kyllä katsottu. Valitettavasti näyttää siltä, että hän on päässyt ulos.

– Eihän niin pitäisi päästä käymään.

– Ei tietenkään. Pitäisi olla enemmän porukkaa katso-massa perään, mutta kun on jatkuva resurssipula... hoitajan ääni kuulosti melkein itkuiselta.

– Minä lähden etsimään, Henrik sanoi.

– En usko, että se on tarpeen, hoitaja sanoi. – Poliisihan etsii jo. Ja vapaaehtoisiaakin on mukana. Yleensä nämä karkulaiset löydetään nopeasti. Sääkin on tänään lämmin, joten...

– Yleensä! Henrik parahti.

– Osaisitteko mainita mitään paikkaa, minne äitinne olisi voinut mennä? Jonkun tuttavan luokse esimerkiksi? poliisi kysyi.

– Äiti on täällä ihan ummikko, vieraalla maalla. Muistamaton vanhus kun voidaan nakata minne tahansa, mistä vain petipaikka löytyy, Henrik puuskahti ja harppoi kohti äitinsä huonetta.

– Osaako tuo etsiä? Saako helposti vihin? konstaapeli kysyi nyökäten kohti Mörköä, kun Henrik palasi äitinsä hartiahuivi mukanaan.

– En tiedä, mutta kokeillaan. Jospa se tunnistaa mummon hajun, Henrik sanoi.

– On ehkä parempi, että ette mene sotkemaan poliisi-koirien työtä.

– Kai täällä nyt metsiä riittää.

Alku näytti lupaavalta. Mörkö nuuhki hartiahuivia selvästi kiinnostuneena. Se oli täynnä intoa, häntä viuhtoi ilmaa niin tomerasti, että koko koira keikkui puolelta toiselle. Ulos päästyään se suuntasi suoraan hoivakodin viereistä metsäaluetta kohti, jossa Henrik päästi sen vapaaksi.

– Mummo. Missä mummo? Etsi!

Mörkö katsoi Henrikiä ja säntäsi metsään. Kuono maata nuuhkien se paineli aina vain syvemmälle. Henrik joutui juoksemaan säilyttääkseen näköyhteyden.

Vähitellen Mörön vauhti hidastui. Se pysähtyi nuuhkimaan kivenkoloja ja ruohotuppaita, kaapaisi muutaman kerran tassullaan maata ja nuuhkaisi. Henrik tyrkytti huivia koiralle.

– Missä mummo? Etsi mummo!

Mörkö nuuhkaisi ojennettua huivia kuuliaisesti mutta näytti sitten menettävän mielenkiintonsa ja lönkytteli kuin sattuman ohjailemana sinne tänne. Välistä se nappasi suuhunsa kuusenkävyä, pudotti sen maahan Henrikin eteen ja häntä vispaten odotti, että tämä heittäisi. Kun isäntä ei näyttänyt olevan leikkituulella, Mörkö huvitti itseään popsimalla jäniksen papanoita sieltä, missä niitä vain eteen sattui.

– Mummo pitää löytää. Etsi Mörkö, etsi, Henrik yritti, mutta Mörkö näytti luovuttaneen.

Se on kadottanut jäljen, Henrik arveli ja katseli ympärilleen. Polkua ei enää näkynyt, ja aurinko oli painunut tumman kuusikon taakse. Vain muutama tunti, ja illan hämärä tummenisi. Alkoi olla jo viileää. Vanha ihminen ei pärjäisi yön yli ulkona, ei ainakaan ilman päällysvaatteita. Henrik päätti palata jonkin matkaa tulosuuntaansa. Ehkä Mörkö taas saisi vihin...

Aikansa hölkättyään Henrik pysähtyi. Metsä ei näyttänyt samalta kuin menomatalla. Oliko hän juossut väärään suuntaan? Vai kenties kiertänyt ympyrää?

– Missä mummo? Missä? hän yritti innostaa Mörköä työntämällä villahuivia sen kuonon eteen.

Koira nuuhkaisi huivia, lipaisi Henrikin kättä ja vinkaisi osaaottavasti.

– Äiti! Henrik huusi. – Sinikka!

Metsä vastasi syvällä äänettömyydellä.

Henrik säntäsi juoksuun. Hän pyrki kohti puiden lomasta kajastavaa auringonlaskua. Aurinko painui alemmas tai metsä tiheni. Ehkä sekä että, sillä valo tuntui kaikkoavan yhä kauemmas. Hän arveli juoksevasa väärään suuntaan.

Kyljessä tuntui pisto, ja kurkusta nousi suuhun metallinen veren maku. Henrik pysähtyi ja kaivoi taskustaan puhelimen. Kenttää näytti olevan useamman palkin verran, samoin akkua. Hän huokaisi helpotuksesta. Se oli hänen turvansa, mutta hän ei käyttäisi sitä. Olisi noloa kertoa eksyneensä eksynyttä etsiessä. Ja aika, joka hänen etsimiseensä käytettäisiin, olisi pois äidin etsinnöistä. Hän löytäisi kyllä omin avuin pois.

Hän otti uuden suunnan ja lähti etenemään kävelyvauhtia. Mörkö lönnkytteli haluttomana vierellä.

– Lähdetään kotiin, hän sanoi koiralle. – Mennään!

Mörkö heilautti hyväksyvästi häntäänsä mutta ei pyrkinyt edelle. Sen enempää koira kuin isäntäkään ei tiennyt, minne mennä. Tuskin Möröllä oli alun alkujaankaan ollut vihiä kadonneesta. Oma intoaan se oli metsään juossut, Henrik tajusi.

– Kyllä me vielä löydetään pois, hän lohdutti koira. – Ja varmasti mummokin löytyy hyvässä kunnossa, hän sanoi. Hän yritti pitää yllä toivoa, vaikka tajusi jokaisen kuluvan tunnin pienentävän mahdollisuuksia.

Hänen teki mielensä soittaa ja kysyä etsintöjen tilannetta, mutta ei hän voinut. Mitä hän sanoisi, jos hänen olinpaikkaansa kysyttäisiin? Eksyneen vanhuksen etsijä eksyi, hän näki silmissään iltapäivälehtien otsikot. Ne soittaisivat kyllä, jos jotain uutta kuuluisi. Hän katsoi mykkää puhelin-taan, ja paha aavistus valtasi alaa sisimmässä.

Samassa Mörkö pysähtyi. Se jähmettyi aloilleen. Niskakarvat nousivat koholle. Se murahti matalasti, tuijotti kohti kuusikkoa ja syöksyi juoksuun.

ANNIINA HEITTI matkalaukun sängylle ja katseli ympärilleen. Vinttikamarissa mikään ei ollut muuttunut; kirjoituspöytä ikkunan edessä, metallipäätyinen vuode pitkällä seinällä, vaatekaappi ja kirjahylly toisella. Lattialla sama matto ja ikkunassa koko yläkoulun ja lukion ajan palvelleet verhot.

Ikkunasta avautuva maisema oli entisellään, auringonpaisteessa läikehtivä Sydänjärven selkä, pihapiiriä ympäröivät pellot ja niiden takana häämöttävä Heinäharjun tila. Kotitilalla maanviljely oli lopetettu aikaa sitten Anniinan ukin ja mummon muutettua kirkonkylälle ja vanhempien asetuttua asumaan tilalle. Nyt mummo oli jo kuollut, ukki hoivakodissa ja pellot vuokrattu Heinäharjulle.

Tuntui hyvältä olla taas siinä lapsuudesta tutun näkymän ympäröimänä, vaikka kotiintulo ei ollutkaan sitä, mitä hän oli odottanut. Ei lämmintä tervetulohalausta linja-auton aseman pihalla, kuulumisten vaihtoa automatkalla ja hautuneen paistin herkullista tuulahdusta tuvasta. Ei perheen yhteistä ateriaa, yhtäaikaista kysymysten ja puheen tulvaa pöydän ympärillä, ei leikkimielistä nahistelua veljen kanssa.

Anniina olisi uponnut syvemmälle ajatuksiinsa, elleivät alakerrasta kantautuvat tuvan seinäkellon lyönnit olisi muistuttaneet realiteeteista.

Hän sieppasi vaatekaapin valikoimasta pinon päällimmäiset collegehousut ja parhaat päivänsä nähneen trikoopaidan. Ne menettelisivät. Metsässä oli se ja sama, oliko hänen housujensa takamuksessa reikä tai olivatko hihansuut rispaantuneet. Hän kiskaisi vaatteet ylleen ja rymisteli portaat alakertaan.

Yllätys oli melkoinen, eikä niin mieleinen, kun hän viimeiseltä rapulta pudottuaan tuijotti yllättäen eteensä ilmentynyttä miestä. Häneltä pääsi säikähtänyt älähdys, ja aivot alkoivat kehittää pelastussuunnitelmaa ennen kuin hän ehti tunnistaa miehen.

– Kato Anniina! mies sanoi. – Siinähan sinä.

– Joo-o, tässähan minä, Anniina henkäisi toinnuttuaan ja tajuttuaan, kuka mies oli.

Hän otti askelen taemmas ja katseli tarkemmin. Ihanko tosiaan siinä oli Heinäharjun Lauri? Se pieni ja hintelä finni-naamainen poika rinnakkaisluokalta? Kaveri oli venähtänyt puoli metriä pituutta ja saanut varmasti saman verran leveyttä hartioihinsa.

– Miten sinä täällä olet? Anniina ihmetteli.

– Vesa soitti, siis isäs, ja käski tulemaan. Siellä tarvitaan nyt kaikki. Se mummo pittää löytää ennen pimmeen tulloo. Aattelin, että mennään yhtä matkaa.

Anniina tömisteli verannan poikki ulos rapuille ja tyrkkäsi jalkansa lenkkareihin.

– No mennään, vaikka olisinhan minä sinne itsekin osannut, hän sanoi.

Samahan tuo oli, kun mies kerran oli paikalla, hän ajatteli ja haki äidin pyörän autotallista.

– Kuhan et katkois nuita kynsiäs metässä, Lauri katseli epäillen Anniinan suippokärkisiksi muotoiltuja aniliinipunaisia rakennekynsiä.

– No ei ole meininki nelivetona rymytä eikä puihin kiivetä, Anniina tuhahti.

Mitä hänen kyntensä Laurille kuuluivat! Oli totta, etteivät ne olleet kaikkein käytännöllisimmät, mutta eipä hänen yleensä tarvinnut metsissä kulkea. Alun perin ei ollut koko maalle tulo ollut suunnitelmassa.

Suunnitelmat olivat muuttuneet, kun äiti oli soittanut ja pudottanut pommin:

– Minut leikataan jo tällä viikolla. Soittivat just sairaalasta.

– Nyt jo? Eikös se ole hyvä juttu?

– Ei oo. Minulla on kalenteri täynnä juhannukseen asti. On ussemmat hääkampauksetkin, eikä ne oo täällä edes jokakesästä herkkua. Jos minä nyt perun kaikki, niin se voipi olla koko puljun loppu.

– No pyydä, että siirtävät leikkausta.

– Se on perruutuspaikka. Ne sano, että muuten voipi mennä lopummalle vuotta, äiti selitti.

– Sinun on sitten etsittävä tuuraaja, Anniina totesi.

– Mistä minä semmosen tähän hättään!

– Mutta mitä sinä muutakaan... Anniina aloitti, ja paha aavistus alkoi itää hänen mielessään.

Siksi äiti siis oli soittanut... Anniina olisi se tuuraaja. Sehän oli hänelle tuttua, koko viime kesän hän oli tuurannut äitiä tämän loman ajan, ja nyt hän ei enää olisi harjoitteli- ja vaan opintonsa päätökseen saattanut parturi-kampaaja. Äiti puolestaan oli odottanut lonkkaleikkausta jo vuoden, ja jalka alkoi olla siinä tilassa, että voisi sanoa sopimuksen irti hetkenä minä hyvänsä.

– En minä voi. Minulla alkaa kesätyö kuun alusta, Anniina älähti.

– Mutta nythän sinulle olis kesätyö täällä.

Kyllähän Anniina mielellään auttoi, jos pystyi. Kaikki oli vain niin hankalaa, kun koko elämä oli kaupungissa: asunto keskustassa, tosin ei kovin kummoinen, ja vuokrakin oli

korkea, mutta olipahan kaikki äärellään. Ja nyt vielä kesätyö arvostetussa salongissa ja mahdollisuus jopa vakipaikkaan. Ja sitten oli tietysti Otto. Lupaava nuori hiusmuotoilija, johon hän oli pikkujoulubileissä kirjaimellisesti törmännyt.

– Nou hätä, Otto oli rauhoitellut ja pyyhkinyt juomaroiskeita valkoiselta paidaltaan. – Onneks ei ollut mustikkashotti. Mutta kyllä sä nyt saat tarjota mulle uuden drinksun.

Siitä se oli lähtenyt, ja kevättalven aikana yhä useampi Oton tavara oli löytänyt paikkansa Anniinan luota. Vapuna mies oli haalinut jäljellä olevan omaisuutensa suureen urheilukassiin, luovuttanut soluasuntonsa avaimet ja heistä oli virallisesti tullut avopari.

Niin vain oli käynyt, vaikkei Anniina vielä ollut valmis lyömään mitään lukkoon eikä solmimaan suhteita loppuiäksi. Tai edes vuosiksi eteenpäin. Hänen puolestaan elämä saisi mennä omalla painollaan ainakin vielä jonkin aikaa.

Vanhemmilleenkaan Anniina ei ollut Ottoa esitellyt. Hän käytti viivytystaktiikkaa. Otto oli ihan OK, mutta ei varmasti sitä, mitä isä tai äiti odottivat. Tai edes sitä, mitä hän itse odotti. Trendivaatteet, värjätyt hiukset ja hieman feminiininen olemus. Ehkä oli vain hyvä, ettei ollut tullut huudeltua suhteesta kotiporukoille, kun ei se kovin vakaalle pohjalle perustunut, Anniina arveli. Alun ihastuksen ja uutuudenviehätyksen jälkeen Otto oli alkanut tuntua enemmän kämppäkaverilta kuin poikaystävältä.

– No minä kysyn, jos onnistuisi siirtää sitä kesätyön alkua, Anniina oli luvannut.

– Kiitos. Minä kyllä maksan sinulle saman palkan, minkä kaupungissakin olisit tienannut, äiti lupasi.

– Mutta kesäkuun puoliväliin vain, Anniina sanoi. – Siihen mennessä pitää löytyä joku toinen tuuraaja.

– Ja sitten olis vielä ne Hertan hommat hoijettavana. Ava-
jaiset on kuun vaihteessa, äiti muistutti.

Äidillä oli kampaamon lisäksi pieni yritys, jonka kautta hän pyöritti paikallisen tanssilavan kuppilaa tanssi-iltais-
in. Mutta sitä Anniina ei voinut ymmärtää, miksi vanhempien
oli yhä vastattava itse tanssilavan toiminnasta. Isän raken-
nusfirman sesonkiaika oli kesäisin, joten käytännössä kaik-
ki lankesi äidille. Nyt jokakesäistä riesaa oltiin kaatamassa
Anniinan niskaan.

– Aapo olisi saanut hoitaa. Pitkö sen just nyt sinne Espan-
jaan päästä? Anniina valitti.

– Sanopa muuta. Ihan huolettaa, että mikä sitä sinne niin
rupes vetämään. Kun ei olis mihinkään huumeporukoihin
sekkaantunu. Tai mafiaan, äiti sanoi. Hänen ääneensä alkoi
kuulostaa itkuiselta.

– Katin hännät se mitään huumeita. Korkeintaan kaverei-
den kanssa bilettää, Anniina tuhahti.

Ei Anniinalla mitään veljen lomailuja vastaan ollut. Tauko
oli varmasti ansaittu ainaisen rakennustyömailla raatamisen
ja opintojen jälkeen. Ajankohdan Aapo vain olisi saanut
valita paremmin. Sen sijaan, että isä olisi kieltänyt veljeä
lähtemästä ja vaatinut vastaamaan Hertan tulevan kesän
toiminnasta, äiti oli varovaisesti esittänyt toivomukseksi
verhotun avunpyynnön Anniinalle. Ja nyt hänellä ei ollut
muuta vaihtoehtoa kuin suostua. Kiltin tytön syndrooma,
sitä hän poti. Kaikki oireet sopivat.

– Tietysti menet auttamaan. Kyllä me täällä pari–kolme
viikkoa pärjätään. Ei ole vielä kukaan jäämässä lomallekaan
ennen juhannusta, hiussalongin johtaja Erja oli sanonut.

Anniina oli huokaissut helpotuksesta. Se riittäisi, sitten
hän pääsisi takaisin kaupunkiin.

– Tuolla on poliisi ja muutakin porukkaa, Lauri sanoi ja Anniina heräsi ajatuksistaan.

Kirkonkylän urheilukentälle oli kokoontunut joukko ihmisiä. Poliisi näytti selvittävän heille jotakin, todennäköisesti jakoi etsintäohjeita. He oikaisivat kentän poikki ja liittyivät joukkoon.

5

– MÖRKÖ! KILJAISU KANTAUTUI ryteikön takaa.

Henrikin mielestä ääni ei kuulunut äidille, mutta kuka muukaan täällä muka tuntisi Mörköä nimeltä.

– Koira se vaan on, miesääni kuului puhuvan rauhoittelun. – Ei mitään hätää. Näyttää ihan kiltiltä. Heiluttaa häntääkin.

Henrik rynni pusikon lävitse ja ehti parhaaksi todistamaan, kuinka Mörkö selällään piehtaroiden kerjasi vatsarapsutuksia viereensä polvistuneelta tytöltä – samalta, jonka he olivat tavanneet linja-autossa.

– Oho! hän sai vain hengästykseltään huokaisi.

– Taas törmättiin, tyttö totesi. – Pieni maailma.

– Niin. Tosiaan.

– Tultiin samalla bussilla kaupungista, tyttö selitti seurassaan olevalle nuorelle miehelle ja kääntyi sitten Henrikin puoleen: – Me ollaan etsimässä sitä kadonnutta mummoa. Sitäkö sinäkin? Senkö takia sinä... tai siis onko Mörkö joku ruumiskoira? Tai etsiväkoira, vai mitä ne oikein on?

– Niin, Henrik myönsi ja pyyhki hikeä otsaltaan. – Tai siis ei ole etsivä- eikä ruumiskoira. Ihan tavallinen kotikoira vaan. Mutta joo, sitä mummoa mekin etsitään. Se on minun äiti.

– Ai kamala! Minä en tiennyt, kun ei tullut puheeksi. Minä olen muuten Anniina ja tämä tässä on Lauri meidän naapurista, tyttö esitteli.

— ♥ —

Sydämen sairautta ja muuta vaivaa.

HENRIK ON KIRJAILIJA ja vannoutunut yksineläjä. Sitten Sydänmaan hoitokodissa asuva äiti katoaa eikä kirjailijan auta kuin hypätä linja-autoon Mörkö-coiransa kanssa ja lähteä yötä vasten äitiä etsimään. Kuten kaikilla retkillä, täl-
läkin retkellä on taipumus pidentyä ja johtaa ennakoimat-
tomiin seurauksiin.

Romanttisen *Sydänmaa*-sarjan kolmannessa osassa pikku-
kylän kesä jatkuu mutta idylliä varjostavat elämän rajal-
lisuuden ja itsepintaisen ihastuksen uhkakuvat. Miten käy
hoitokodin kilpailutuksessa? Miten suhtautua uusiin, levot-
tomuutta herättäviin tuttavuuksiin?

